

De Rode Vereniging

Door *Michael Bakoenin*

- Originele titel: onbekend
- Geschreven: 1870
- Bron: Engelstalige [Marxists Internet Archive](#)
- Vertaling: Arno Dusart

De Rode Vereniging

Politieke vrijheid zonder economische gelijkheid is een voorwendsel, een bedrog, een leugen; en de arbeider wil geen leugen.

De arbeiders streven noodzakelijk naar een transformatie van de maatschappij, waarvan het resultaat de vernietiging van klassen moet zijn, zowel economisch als politiek. Naar een maatschappelijk systeem waarin alle mensen de wereld betreden onder bepaalde voorwaarden, waar ze hun ten volle kunnen ontplooien en ontwikkelen, waar ze kunnen werken en genieten van de goede dingen des levens. Dit zijn de eisen van de gerechtigheid.

Maar hoe kunnen we van de afgrond van onwetendheid, van ellende en slavernij, waarin de werkers op het land en de steden gezonken zijn, aankomen in het paradijs, de realisatie van gerechtigheid en de menselijkheid? Hiervoor hebben de werkers één middel: de Vereniging van Raden.

Door de vereniging versterken ze elkaar, verbeteren ze elkaar wederzijds, door hun eigen inspanningen maken ze een eind aan de gevaarlijke onwetendheid wat de hoofdsteen is van hun slavernij. Door de middelen van de vereniging leren ze elkaar helpen en wederzijds te steunen. Daarbij zullen zij uiteindelijk een macht herinneren die krachtiger blijkt te zijn dan het verenigde bourgeoisie kapitaal en politieke machten samengenomen.

De raad moet de vereniging worden in de hoofden van de elke arbeider. Het moet het wachtwoord worden van elke politieke en actiebeweging van de arbeiders, het wachtwoord van elke groep, in elke industrie doorheen het land. Onbetwifelbaar is de raad; het gewichtigste en meest hoopvolle teken van de proletarische strijd en onfeilbaar voortekenen van de komende complete emancipatie van de arbeiders.

De ervaring heeft ons geleerd dat de geïsoleerde verenigingen niet krachtiger zijn dan de geïsoleerde arbeiders. Zelfs de vereniging van al de arbeidersverenigingen van een land zouden niet krachtig genoeg zijn om in een conflict tegen het internationale verenigde wereldkapitaal recht te blijven staan. Economische wetenschap heeft het feit aangetoond dat de emancipatie van de arbeiders geen nationale kwestie is. Geen land, maakt niet uit hoe rijk, machtig en goed geleid het is, kan — zonder zichzelf te ruïneren en zijn inwoners uit te leveren aan de miserie — een fundamentele verandering in de relatie tussen kapitaal en arbeid ondernemen, als deze verandering niet wordt ondernomen op dezelfde tijd in het grootste gedeelte van de geïndustrialiseerde landen van de wereld. Daaropvolgend, de kwestie van de emancipatie van de arbeiders vanonder het juk van het kapitaal en zijn vertegenwoordigers, de bourgeois kapitalist, is boven alles een internationale kwestie. Zijn

oplossing is daardoor enkel mogelijk door een internationale beweging.

Is deze internationale beweging een geheim idee, een samenzwering? Helemaal niet. De internationale beweging, de raad vereniging, dicteert niet van boven of schrijft in het geheim voor. Het federaliseert van onder en vormt duizenden kwartieren. Het spreekt in elke groep van werkers en omarmt de gecombineerde beslissingen van alles facties. De raad is levende democratie: en wanneer de vereniging plannen formuleert, doet het dit openlijk, en spreekt tot iedereen die wil luisteren. Zijn woord is de stem van de arbeid die energie rekruteert voor de omverwerping van de kapitalistische onderdrukking.

Wat zegt de raad? Wat is de eis die het maakt door elke vereniging van diegene die werken en denken, in elke fabriek, in elk land? Wat is zijn verzoek? Gerechtigheid! De striktste gerechtigheid en de mensenrechten: de rechten van mannelijkheid, vrouwelijkheid, kindsheid, ongeacht van al het onderscheid tussen geboorte, ras of geloof. Het recht om te leven en de verplichting om te werken om dat recht te handhaven. De dienst van elk aan allen en van allen aan elk. Als dit idee aan de bestaande bourgeois maatschappij verschrikkelijk en wonderbaarlijk lijkt zoveel te slechter voor deze maatschappij. Is de raad van actie een revolutionaire onderneming? Ja en nee.

De raad van actie is revolutionair in de zin dat het een maatschappij gebaseerd op onrechtvaardigheid, uitbuiting, privileges, luiheid en autoriteit zal vervangen door één die gesticht wordt op basis van rechtvaardigheid en vrijheid voor de hele mensheid. In een woord, het wil een economische, politieke, en sociale organisatie, waarin elke persoon, onverminderd zijn natuurlijke en persoonlijke eigenaardigheden, het even mogelijk zal vinden om te ontwikkelen, leren te denken, om te werken, om actief te zijn, en om van het leven eervol te genieten. Ja, dit is wat het wil: en we herhalen, nog maar eens, als dit onverenigbaar is met de bestaande organisatie van de samenleving, zoveel te slechter voor deze maatschappij.

Is de raad van actie revolutionair in de zin van barricades en van gewelddadige opstand of demonstratie? Nee; de raad houdt zich maar weinig bezig met zulke middelen; of, men zou beter zeggen dat de raad er niet aan deelneemt. De bourgeois revolutionairen, angstig voor sommige veranderingen van macht, en politieagenten die hun tijd besteden aan luidruchtige explosies van woede, zijn zeer geërgerd met de raad van actie wegens de onverschilligheid van de Raad naar hun activiteiten en programma's van provocatie.

De raad van actie, de rode vereniging van deze die lijden en zwoegen, begrepen sinds lang, dat elke bourgeoispolitiek — maakt niet uit hoe rood en revolutionair het verschijnt — de emancipatie van de werkers niet diende, maar de verdichting van hun slavernij. Zelfs als de raad dit feit niet had begrepen, zou het misserabele spel dat de bourgeoisrepublikeinen, en zelfs de bourgeoisocialisten, soms spelen, de ogen van de arbeiders openen.

De raad van actie die steeds meer evolueert naar de internationale arbeidersvereniging, houdt zich stevig op afstand van de sombere politieke intriges en kent vandaag slechts één beleid: aan elke groep en elke arbeider; zijn propaganda, zijn uitbreiding en organisatie in strijd en actie. Op de dag dat een groot aantal werkers in de wereld zich verenigd hebben in raden van acties, en zo stevig georganiseerd in de raad van acties en zo stevig georganiseerd door hun afdelingen in één gemeenschappelijke solidariteitsbeweging, zal geen revolutie, in de betekenis van gewelddadige opstand, noodzakelijk zijn. Zo zal men zien dat de anarchisten niet staan voor mislukt geweld dat hun vijanden aan hun toeschrijven. Zonder geweld zal de gerechtigheid triomferen. Onderdrukking zal geliquideerd worden door de directe macht van de werkers door vereniging. En als op deze dag, er ongeduldige pleidooien zijn, en wat lijden, zal dit de schuld zijn van de bourgeoisie die weigert te herkennen wat er plaats heeft gevonden door hun machinatie. Bij de triomf van de sociale revolutie zelf, zal het geweld onnodig zijn.

From:

<https://anarchisme.nl/> - **Anarchisme.nl**

Permanent link:

https://anarchisme.nl/namespace/de_rode_vereniging?rev=1557121897

Last update: **16/10/19 09:41**